

Sygn. akt VU 796/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2017 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Agnieszka Leżańska

Protokolant st. sekr. sądowy Cezary Jarocki

po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2017 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku K. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania K. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 4 sierpnia 2016 r. sygn. (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznaje ubezpieczonemu K. G. prawo do emerytury od dnia 28 lipca 2016 roku.

Sygn. akt VU 796/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 4 sierpnia 2016 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił wnioskodawcy K. G. prawa do emerytury, z uwagi na brak wymaganych 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W odwołaniu z dnia 11 sierpnia 2016 roku, wnioskodawca wniósł o zmianę przedmiotowej decyzji, poprzez przyznanie mu prawa do emerytury wnosząc o zaliczenia okresu zatrudnienia od 1 czerwca 1979 roku do 31 marca 1995 roku w (...) (...) na stanowisku kierowcy, jako pracy w szczególnych warunkach.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

K. G., urodzony w dniu (...), złożył w dniu 27 maja 2015 roku wniosek o przyznanie emerytury. Wnioskodawca nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego. Do wniosku skarżący załączył świadectwo pracy z (...) Sp. z o.o. Oddział R. za okres zatrudnienia od 3 marca 1997 roku do 31 grudnia 2004 roku, świadectwo pracy z (...) Sp. z o.o. Oddział R. za okres od 1 stycznia 2005 roku do 31 maja 2007 roku, umowy zlecenia z dnia 1 czerwca 2007 roku, 1 lipca 2007 roku, 1 sierpnia 2007 roku 31 sierpnia 2007 roku, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z okresu zatrudnienia od 1 października 2007 roku do nadal w (...) Sp. z o.o. Oddział R. (dowód: wniosek o emeryturę k. 1-3 wraz z załącznikami k. 7-19 akt emerytalnych I).

Decyzją z dnia 24 czerwca 2015 roku, ZUS odmówił przyznania wnioskodawcy prawa do emerytury, ponieważ nie osiągnął wymaganego wieku emerytalnego wynoszącego 60 lat oraz nie udowodnił 15 –letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (dowód: decyzja z dnia 24 czerwca 2015 roku k. 28 akt emerytalnych I).

Od powyższej decyzji skarżący wniósł odwołanie (dowód: odwołanie k. 31 akt emerytalnych I).

Wyrokiem z dnia 10 listopada 2015 roku, Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, w sprawie V U 737/15, oddalił odwołanie wnioskodawcy (dowód: wyrok z dnia 10 listopada 2015 roku Sad Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w sprawie V U 737/15 k. 36 akt emerytalnych I).

W dniu 28 lipca 2016 roku K. G. ponownie złożył wniosek o emeryturę, załączając do wniosku załączył druk Rp-7 z okresu zatrudnienia od 1 października 2007 roku do nadal w (...) Sp. z o.o. Oddział R. (dowód: wniosek o emeryturę k. 1-3 wraz z załącznikiem k. 7-10 akt emerytalnych II).

Decyzją z dnia 4 sierpnia 2016 roku, ZUS odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury, z uwagi na brak wymaganego okresu pracy w szczególnych warunkach (dowód: decyzja z dnia 4 sierpnia 2016 roku k. 13 akt emerytalnych II).

Na dzień 1 stycznia 1999 roku skarżący udowodnił staż pracy wynoszący 25 lat, 3 miesiące i 9 dni. Do pracy w szczególnych warunkach organ rentowy **nie zaliczył** wnioskodawcy żadnego okresu zatrudnienia (dowód: decyzja z dnia 4 sierpnia 2016 roku k. 13 akt emerytalnych II, odpowiedź na odwołanie k. 5-6 akt sprawy).

Wnioskodawca był zatrudniony w okresie od 1 czerwca 1979 roku do 31 marca 1995 roku w (...) Przedsiębiorstwie Budowlano-Uslugowym w R. na stanowisku kierowcy (dowód: zeznania świadka M. L. – protokół rozprawy z dnia 21 lutego 2017 roku od 8:02 do 8:07, zeznania wnioskodawcy – protokół rozprawy z dnia 21 lutego 2017 roku od 11:54 do 12:15). Przedsiębiorstwo to było przedsiębiorstwem ogólnobudowlanym, zajmowało się budową m. in. budynków mieszkalnych, gospodarczych, przemysłowych, posiadało na wyposażeniu: wywrotki, osinobusy, ciągniki siodłowe (dowód: zeznania świadka M. L. – protokół rozprawy z dnia 21 lutego 2017 roku od 7:01 do 7:21, od 8:59 do 9:26, zeznania wnioskodawcy – protokół rozprawy z dnia 21 lutego 2017 roku od 12:15 do 12:50).

Wnioskodawca początkowo kierował samochodem typu (...) z przyczepą, którym woził beton, produkty stolarskie, cement, cegłę, materiały sypkie. Skarżący otrzymywał tzw. dodatek spedycyjny z tytułu ponoszenia materialnej odpowiedzialności za przewożony towar (dowód: zeznania świadka M. A. – protokół rozprawy z dnia 21 lutego 2017 roku od 3:50 do 4:14, od 4:47 do 5:24, zeznania świadka M. L. – protokół rozprawy z dnia 21 lutego 2017 roku od 8:07 do 8:09, od 9:50 do 10:00, zeznania wnioskodawcy – protokół rozprawy z dnia 21 lutego 2017 roku od 12:50 do 12:59).

W późniejszym okresie wnioskodawca kierował ciągnikiem siodłowym marki (...) z czterema naczepami (samochód ciężarowy), którym przewoził sprzęt, dłuższe elementy, zbrojenia na budowę, kierował także pojazdem marki (...) (dowód: zeznania świadka M. A. – protokół rozprawy z dnia 21 lutego 2017 roku od 4:19 do 4:34, zeznania świadka M. L. – protokół rozprawy z dnia 21 lutego 2017 roku od 8:09 do 8:17, od 10:00 do 10:10, zeznania wnioskodawcy – protokół rozprawy z dnia 21 lutego 2017 roku od 12:59 do 13:45).

Wnioskodawca pracował w pełnym wymiarze czasu pracy (dowód: zeznania wnioskodawcy – protokół rozprawy z dnia 21 lutego 2017 roku od 13:45 do 13:54).

K. G. posiada uprawnienia do kierowania pojazdami kategorii C, które uzyskał 22 czerwca 1978 roku, w tym również uprawnienia BT oraz CE (dowód: okazanie dokumentu potwierdzającego uprawnienia – protokół rozprawy z dnia 21 lutego 2017 roku).

Pracodawca nie wystawił wnioskodawcy świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach (okoliczność bezsporna).

Sąd Okręgowy dokonał oceny dowodów i zważył, co następuje:

odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 1440) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 (tj. poniżej 65 lat dla mężczyzn). Ustęp 4 art. 32 stanowi zaś, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Stosownie do art. 184 ust. 1 wskazanej wyżej ustawy ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 roku) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy – w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem (ust. 2).

Od dnia 1 stycznia 2013 roku przepis art. 184 ust. 2 został natomiast zmieniony i od tej daty dla nabycia prawa do emerytury w wieku obniżonym nie jest już wymagane uprzednie rozwiązanie stosunku pracy.

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawczyni należało zatem rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), zwanego dalej rozporządzeniem. Z treści § 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i **60 lat dla mężczyzn**,
2. ma wymagany okres zatrudnienia, w tym **co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach**.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia). Należy dodać, że warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale wykonuje prace o jakich mowa w rozporządzeniu (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNAP 2002/11/272).

Okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Brak takiego świadectwa lub jego zakwestionowanie przez organ rentowy nie wyklucza jednak dokonania ustalenia

zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego. Stanowisko takie wielokrotnie zajmował również Sąd Najwyższy, który między innymi w wyroku z dnia 2 lutego 1996 roku, II URN 3/95, OSNAP 1996/16/239 stwierdził, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w Kodeksie postępowania cywilnego. Ograniczenia dowodowe zawarte w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno - rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm.) dotyczą wyłącznie postępowania przed tymi organami.

Spór pomiędzy stronami, w związku z zarzutami podniesionymi w odwołaniu przez wnioskodawcę, ograniczał się do faktu, czy ma on wymagany 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu (nie budzi wątpliwości, że wnioskodawca ma wymagany okres zatrudnienia, tj. 25 lat, a w dniu (...) 2014 r. ukończył 60 lat).

Sam fakt zatrudnienia wnioskodawcy w spornym okresie od 1 czerwca 1979 roku do 31 marca 1995 roku w (...) Przedsiębiorstwie Budowlano-Usługowym w R. na stanowisku kierowcy był niesporny między stronami w świetle dokumentów znajdujących się w jego aktach ubezpieczeniowych.

Sporny pozostawał jedynie charakter wykonywanej przez wnioskodawcę pracy, albowiem z dokumentów osobowych skarżącego z przedmiotowego przedsiębiorstwa w postaci przede wszystkim, umów o pracę, angaży, kart obiegowych, kart wynagrodzeń i świadectwa pracy potwierdzających zatrudnienie w spornych okresach wynikało, że wnioskodawca był zatrudniony na stanowiskach kierowcy.

W tym miejscu należy jednak wskazać, iż okoliczność nieprecyzyjnego określenia stanowiska pracy wnioskodawcy w w/w dokumentach polegającego na niewskazaniu kierowcą jakich pojazdów był wnioskodawca, nie oznacza – jak chce organ rentowy – że wnioskodawca nie był kierowcą samochodów ciężarowych o ciężarze całkowitym ponad 3,5 tony.

Odnosząc się do zasadności odmowy zaliczenia przez ZUS okresu zatrudnienia w w/w Przedsiębiorstwie do pracy w szczególnych warunkach stwierdzić należy, iż materiał dowodowy zgromadzony w toku sprawy (w postaci zeznań świadków i wnioskodawcy) potwierdza, iż praca świadczona przez ubezpieczonego w spornym okresie, odpowiadała definicji zawartej w **wykazie A, Dział VIII, pkt 2 – prace w transporcie i łączności - prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony**, stanowiącym załącznik do w/w rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

Jak ustalił Sąd Okręgowy prace, jakie wykonywał wnioskodawca w w/w Przedsiębiorstwie w spornym okresie, faktycznie polegały na prowadzeniu samochodów ciężarowych. Wnioskodawca jeżdżąc samochodem ciężarowym marki S., K. oraz (...), przewoził materiały budowlane. Wnioskodawca wykonywał tę pracę stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, do innych prac nie był w tym czasie kierowany.

Okoliczności powyższe znajdują potwierdzenie w treści zgodnych, jasnych i logicznych zeznań świadków: M. A. oraz M. L., którzy pracowali razem z wnioskodawcą w spornym okresie w (...) Przedsiębiorstwie Budowlano-Usługowym w R. i których zeznania Sąd uznał za w pełni wiarygodne.

Z zeznaniami w/w świadków korespondują jasne i przekonujące zeznania wnioskodawcy, który potwierdził, iż przez cały okres zatrudnienia w w/w Przedsiębiorstwie pracował wyłącznie, jako kierowca samochodów ciężarowych marki: S., K. i J..

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Okręgowy uznał, że wnioskodawca udowodnił, iż w okresie od 1 czerwca 1979 roku do 31 marca 1995 roku w (...) Przedsiębiorstwie Budowlano-Usługowym w R. zajmował stanowisko kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, tj. że wykonywał pracę w szczególnych warunkach. Zaliczenie powyższego okresu powoduje, iż wnioskodawca posiada 15 letni okres pracy w szczególnych warunkach, spełniając jednocześnie pozostałe warunki do uzyskania wcześniejszej emerytury.

Dlatego też, Sąd Okręgowy uznając wniesione odwołanie za zasadne, zmienił ww. decyzję na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. i przyznał wnioskodawcy prawo do świadczenia emerytalnego, poczynając od dnia 28 lipca 2016 roku (art. 129 ustawy o emeryturach i rentach z FUS).